

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 753/2014-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. decembra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť J. Z., zastúpeného advokátom JUDr. Michalom Mudrákom, Vajnorská 100/A, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 43 C/65/2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. Z. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. októbra 2014 doručená sťažnosť J. Z. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 43 C/65/2011.

2. Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že 15. marca 2011 podal na okresnom súde žalobu o zaplatenie sumy 600 € s prísl. Okresný súd po vydaní platobného rozkazu (21. júla 2011) a doručení odporu odporcom nariadil v roku 2012 štyri pojednávania, v roku 2013 jedno pojednávanie 3. júna 2013 a v roku 2014 sa konalo tiež jedno pojednávanie v januári 2014, ale toto bolo odročené bez reálneho prejednávania veci na neurčito. Ďalšie pojednávanie určené na 25. máj 2014 bolo odročené pre nemoc sudkyne. Od podania žaloby uplynulo viac ako 3,5 roka a okresný súd vo veci samej ešte nerozhodol. Takisto okresný súd vedel o potrebe ustanoviť odporcovi opatrovníka už v septembri 2012, ale napokon opatrovníka ustanovil až v apríli 2014. Keďže nejde o zložitý spor a skutkový stav veci bol ustálený ešte v roku 2012, sťažovateľ sa domnieva, že postupom a nekonaním okresného súdu boli porušené jeho základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

3. V nadväznosti na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom rozhodol, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 43 C/65/2011 bolo porušené jeho základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a prikázal okresnému súdu konať v namietanom konaní bez zbytočných prietahov. Zároveň sa domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 3 000 € a náhrady trov právneho zastúpenia.

II.

4. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie. Návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Odmietnuť môže aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. Podstatou sťažnosti a predmetom konania pred ústavným súdom je nárok sťažovateľa na ochranu pred postupom okresného súdu, ktorým malo byť porušené jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

7. Ústavný súd po oboznámení sa so sťažnosťou a s jej prílohami dospel k záveru, že sťažnosť v tomto čase je zjavne neopodstatnená. Ústavný súd pri sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru odmieta sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú, ak „vzhľadom na skutočnosť, že celková doba konania pred súdom, ako aj postup zákonného sudcu nesignalizovali reálnu možnosť zbytočných prietáhov, a tým ani porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (II. ÚS 109/03), resp. ak „argumenty v sťažnosti sťažovateľa nepreukázali v čase podania sťažnosti takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie“ (II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

8. Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach vyslovil, že zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čl. 6 ods. 1 dohovoru) môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo uvažovať o zbytočných prieťahoch (napr. IV. ÚS 343/04, III. ÚS 59/05, I. ÚS 455/2014). Ústavný súd v súvislosti s hodnotením efektívnosti postupu okresného súdu a v súlade so svojou predchádzajúcou judikatúrou, podľa ktorej „... nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (napr. II. ÚS 57/01, III. ÚS 59/05), dospel k záveru, že aj v danej veci ide o takýto prípad, pretože konanie okresného súdu nevykazuje také znaky nečinnosti, ktoré by v čase rozhodovania ústavného súdu boli ústavne významné. Okresný súd v tejto veci (o zaplatenie sumy 600 € s prísl.) po vydaní platobného rozkazu (21. júla 2011) nariadil v roku 2012 štyri pojednávania, takisto aj 3. júna 2013 a hoci pojednávanie 23. januára 2014 odročil na neurčito pre ospravedlnenie odporcu a neskôr zrušil v roku 2014 dve pojednávania, po podaní druhej sťažnosti na prieťahy v septembri 2014 v konaní, po ktorej prijala predsedníčka okresného súdu osobitný dohľad nad vecou, okresný súd už na pojednávaní 29. októbra 2014 vyhlásil rozsudok vo veci samej. Postup okresného súdu teda smeroval k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľa a okresný súd, ako to vyplýva aj zo sťažnosti a z odpovede predsedu okresného súdu na sťažnosti sťažovateľa, v zásade vykonával procesné úkony, i keď tieto sa nepochybne mohli realizovať efektívnejším spôsobom. Ani sťažovateľ v sťažnosti neuviedol žiadne obdobia nečinnosti okresného súdu v namietanom konaní a svoju sťažnosť založil iba na tom, že postup okresného súdu je podľa neho od septembra 2012 pomalý, keďže vo veci samej ešte okresný súd nerozhodol, a poukázal tiež na skutočnosť, že konanie trvá do podania sťažnosti spolu 3 a pol roka. Ústavný súd súčasne zistil, že sťažnosť sťažovateľa bola podaná na pošte 29. októbra 2014, teda presne v deň, keď okresný súd vyhlásil rozsudok vo veci samej. Vychádzajúc z analýzy postupu okresného súdu preto ústavný súd hodnotí sťažnosť sťažovateľa (v tomto čase) ako zjavne neopodstatnenú a tiež ako účelovú, pretože v čase podania už vedel (mohol vedieť), že okresný súd vyhlásil rozsudok vo veci samej.

9. Vychádzajúc z doterajšej stabilnej judikatúry ústavného súdu je potrebné poukázať na to, že v prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými výraznými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (čl. 6 ods. 1 dohovoru), nevyslovil porušenie základného práva zaručeného týmto článkom ústavy (napr. II. ÚS 57/01), prípadne návrhu buď nevyhovel (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, III. ÚS 59/05).

10. Vzhľadom na uvedené možno teda konštatovať, že ústavný súd nepovažoval doterajší postup okresného súdu za taký, ktorý by signalizoval možnosť kvalifikovať ho po prijatí s'ťažnosti s'ťažovateľa na ďalšie konanie ako porušenie základného práva na konanie bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Vzhľadom na to ústavný súd odmietol s'ťažnosť s'ťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

11. Vzhľadom na odmietnutie s'ťažnosti v celom rozsahu bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších požiadavkách s'ťažovateľa.

12. Ústavný súd v závere pripomína, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni tomu, aby po splnení všetkých zákonom ustanovených náležitostí s'ťažovateľ v tejto veci v prípade zotrvania na stanovisku, že postupom okresného súdu bude dochádzať k zbytočným priet'ahom, predložil ústavnému súdu novú s'ťažnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. decembra 2014